

leres egen Opfattelse. Naar de ærede Forslagsstillere opstille et ideelt Krav, som i Virkeligheden bunder i en almindelig Værdistigningsskat, maa man nemlig gaa ud fra, at hvis en saadan Skat realiseres, vil Renten dale. Den vil gaa ned maaske til 3, maaske til 2 pCt. Men saa synes der mig ikke at være megen Mening i, at man allerede nu i Loven fastslaar, at der skal svares en stedsvarende og uafsløselig Rente af 4 pCt. Jeg nævner kun dette Forhold, fordi der synes at ligge en Inkonsekvens deri, og det forekommer mig, at det dog maatte staa en kommende Rigsdag frit eventuelt at ændre en saadan Procent. Men det, som for mig er Hovedsagen, er altsaa, at jeg anser denne Beskatning for at være for høj, her hvor vi staa overfor en Forsøgslov, som man ikke kan ønske skulde virke saa voldsomt, at den skulde vække Misstemning mod sig og derved hindre en fremtidig Lovgivning paa dette Omraade.

Ja, mere skal jeg foreløbig ikke sige om de Forslag, som ere stillede af de ærede Mindretal. Jeg slutter med at tilraade det høje Ting at stemme mod Mindretallets Ændringsforslag og at slutte sig til Kommissionens forslag, som det er forelagt af Regeringen og tiltraadt af Udvalgets Flertal.

Hammerich: Jeg skal ligesom den ærede Ordfører søge at fatte mig ganske kort og nærmest kun berøre det Par Indvendinger, han har gjort mod det af mig stillede Forslag, som jeg for øvrigt ved tidligere Lejligheder tilstrækkelig har motiveret, en Motivering, jeg ikke her finder Anledning til at gentage. Det ærede Medlem indvendte først imod det, at Skatten paa Afkastningsværdien kunde jo være meget fornuftig, have gode Sider ved sig, men det vilde være en ny Indkomstskat og ikke en Værdistigningsskat. Saadan er det jo slet ikke at forstaa. Det ærede Medlems Forslag og Flertallets Forslag kunne akkurat med samme Ret kaldes en forøget Indkomstskat; mit Forslag er paa dette Punkt kun forskelligt fra Flertallets deri, at jeg har forlangt, at det Vurderingsraad, Ejendomsskyldvurderingsraadet, som skal foretage Vurderingerne, skal for Alvor søge klaret, hvorvidt vedkommende Ejendom faar en forøget Værdi, derigenem at den bringer forøgede Indtægter eller formindskede Udgifter, ganske det samme, som de efter det ærede Flertals Forslag gerne skulde tilstræbe. Til Forskel fra Flertallet forlanger jeg kun, at det

Gode, Folk have faaet, skal være konstateret, inden vi beskatte det. Det ærede Medlem siger, at det lader sig ikke konstatere. Jo, det lader sig konstatere, det lader sig i dette Tilfælde konstatere, om vedkommende Mand, som man paalægger en Skat, ogsaa har faaet den Fordel, man vil beskatte ham for. Naar man siger: En Ejendom, som ligger ved en Station, har faaet en forøget Fordel, for den kan lejes ud til det og det, saa siger jeg: Derfor har man ikke Lov til at beskatte den; men naar det kan paavises, at Ejendommen er lejet ud til en Tømmerplads, til en Købmandshandel eller andet, har man Lov til at beskatte den og beskatte den i det Forhold, jeg har foreslaaet, nemlig Halvdelen af den forøgede Indtægt, den da har bragt. Jeg kan ikke se, at mit Forslag i nogen Maade mere kan kaldes en Indkomstskat end det, Flertallets Forslag fører til.

Saa gjorde det ærede Medlem Indvending imod, at jeg ved den Udbetaling, som jeg finder kan være i sin Orden, naar Folk have solgt en Ejendom, gaar ud fra, at Vurderingsraadet skal have Lov til at tage Hensyn til, hvilken Pris der er betalt for den Ejendom. Jeg forstaaer ikke denne Indvending. Det hele Grundlag for, hvorledes denne Skat i mit Forslag paalignes, er i Virkeligheden ganske det samme som Flertallets. Jeg gaar netop ud fra, at hvert 5 Aar skal Vurderingsraadet paa samme Grundlag som efter Flertallets Forslag foretage et Skøn over, om Ejendommen er stegen i Værdi; de maa blot ikke forlange en Beskatning af denne Værdistigning, før den er kommen vedkommende i Hænde gennem et Salg, og saa siger jeg, at saa er det dog ganske i sin Orden, at man siger til de samme Folk, det samme Vurderingsraad, at naar da Skatten paalignes efter et Salg, skal man kunne forlange et nyt Skøn, af den gode Grund, at nu have de faaet et ret paalideligt Grundlag for et nyt Skøn, nemlig det, som Salgsprisen i Virkeligheden kan være. Jeg kan slet ikke forstaa, at der her skulde være det allermindste at indvende imod, at man henlagde ogsaa Afgørelsen af dette Skøn ganske paa samme Maade som i Flertallets Forslag til Ejendomsskyldvurderingsraadet. Saa gjorde det ærede Medlem Indvendinger imod, at jeg vilde have, at det Udbytte, som denne Værdistigningsafgift bringer, skal blandt andet anvendes til Godtgørelser for dem, der fra samme Baneanlæg faa Værdiforringelse. Det er